

помоли го, да даде здраве на това дете! — прошепнахъ азъ.

— Още ли е болно? — попита месечината — и снощи, като изгрѣхъ и надникнахъ презъ прозорчето, детето бѣше много бледо.

Не мигнахъ презъ нощта.

Заранѣта, когато изгрѣ слънцето, азъ пакъ запѣхъ най-хубавата си пѣсень. Пѣхъ и се молѣхъ на Бога, да оздравѣе болното. Хвърчахъ около кѣщицата и неуморно пѣхъ.

Привечеръ то отвори очи. Тогава запѣхъ още по-хубаво.

На другия день то вече движеше рѣцетѣ си, на третия день седѣше на креватчето си, а следъ нѣколко дни вече — предъ прозорчето.

Постояхъ още нѣколко дни, докато детето излѣзе навънъ и започна да си играе изъ малката градина.

О, да знаешъ, какво кротко лице имаше това дете!

Порадвахъ му се и единъ день, когато южнякътъ по-духна пакъ, азъ напустнахъ гората и полетѣхъ насамъ. Не бѣхъ те забравила.

Щомъ се бѣлна кантона, зарадвахъ се, че ще те видя пакъ.

Ето, затова дойдохъ последна. Прощавай.

Ластовицата млѣкна. Бѣше тихо. Една мушица брѣмна, крилата ѝ блѣснаха на слънцето, и изчезна.

Владко се усмихна и радостно се затича къмъ другитѣ деца, за да имъ съобщи, какво му е разказала ластовицата.

Спасъ Кралевски

ВЪ РУДНИКА

Въ рудника стана съвсемъ задушно. Черенъ димъ отъ малкитѣ машини, които теглѣха натоваренитѣ съ вжглища вагончета, изпълваше всички галерии. Горе бучеше вентилаторъ. Огъ главната галерия той всмукваше димъ и високо го изпращаше надъ земята. Но въ страничнитѣ галерии димътъ бавно се разстиляше, и тамъ съ мѣка се дишаше.

Наближаваше края на смѣната. Рудничаритѣ бѣха много уморени. Но тѣ пакъ издигаха тежкитѣ кирки, забиваха ги въ коравитѣ черни пластове и кѣртѣха вжглища. До тѣхъ, срѣдъ вѣчния мракъ,